OVIDIU DRAGOŞ ARGEŞANU

A TREIA VENIRE

PERSONAJE:

Eli bătrân, Eli tânăr.
Ucenicul.
Profesorul Ionescu.
Medici rezidenţi.
Pacienta nebună.
Dealerul de la ruletă.
Jucătorii de la ruletă.
Curva.
Managerul.
Preotul ortodox.
Istoricul polonez.
Americanul.
Zoofilul.
FNI-stul bodyguarzi.
Personajele din Amfiteatru.
Cei 3 criminali.
Ţăranul.

OBSERVAŢII:

Tot ceea ce e scris între ghilimele reprezintă gândurile personajelor.

Gândurile celor de pe scenă se aud din spatele publicului.

Gândurile celor din amfiteatru se aud dinspre amfiteatru.

• ACTUL I •

□ SCENA I □

Scena e în întuneric. E luminată doar buturuga. Pe scenă apare un bătrân îmbrăcat în alb, cu iţari, ilic, chimir, opinci. Vine la marginea scenei zâmbind senin spre spectatori şi se îndreaptă spre buturuga pe care se aşează. Lumina 2 care cade asupra lui se estompează. Priveşte spre scena în întuneric. Se aude un dialog:

O voce de femeie cu reproş:

— N-am apucat să trec şi eu pe la biserică!

O voce de bărbat împăciuitoare:

— Ce să fac dacă m-au chemat urgent la serviciu!

Nu ştiu ce planuri am încurcat...

— Nici în concediu nu pot sta liniştită! *(femeia)*

— Acum ce vrei şi tu! Din asta îmi câştig pâinea! Ne-o câştig! *(bărbatul cu reproş)*

— Ştii ce? Tu ai vrut să mă ţii acasă ca să-ţi am grijă de plozi. Puteam merge foarte bine la serviciu şi cu două salarii să luam o femeie care să aibă grijă de copii. *(femeia)*

— Da... ca maică-ta n-are timp! *(bărbatul)*

— Ce tot te legi de ea? De ce nu se ocupă maică-ta de ei? *(femeia)*

— A mea măcar e bolnavă. A ta se plimbă de colo-colo pe la rude, etern musafir... care vine la noi când are nevoie de ceva sau dacă e ziua ei ca să-şi ia cadoul. *(Bărbatul)*

— Cât o mai poţi muşca de fund! *(femeia)*

— Am şi de ce! *(bărbatul)*

— Parcă s-a-ngraşat la uşa ta... *(femeia)*

— Mami, mi-a luat păpuşa! *(o voce de fetiţă)*

— Păi dacă eu nu am... *(o voce de băiat)*

— Dă-i şi lui una! *(femeia imperativă)*

— Ia-o pe-asta! *(fetiţa)*

— Mi-a dat-o pe cea mai urâtă, mami... *(băiatul plângăcios)*

— Mai termină-te! *(femeia)*

— Mi-e sete! *(băiatul)*

— Şi mie! Şi mie! *(fetiţa)*

— Staţi că vă dau *(pauza)* Uf... nici nu mai mă pot apleca... Parcă dăţile trecute n-am avut burta aşa de mare... şi nici picioarele nu mi se umflaseră atât! Ce n-aş da să vedeţi şi voi cum e să fii însărcinată şi să naşti... Ne-aţi preţui mai mult! De fapt, dacă mă uit mai bine la tine eşti cât mine în talie. Mă... tu te-ai văzut cât te-ai făcut? *(femeia)*

— Nu găteşti tu? *(bărbatul)*

— Las' că te trec pe orez fiert şi brânză de vaci... *(femeia)*

— Atât îţi trebuie... că te mănânc pe tine! *(bărbatul)*

— Da... şi de unde începi? *(femeia – se alinta)*

— Hida!... Numai la prosti ţi-e gândul! *(bărbatul)*

— Prostii! Prostii! *(femeia bombănind)* şi voi începeţi să vă uitaţi după altele.

— Maaami... cum poţi să spui asta când ştii că eşti totul pentru mine! *(bărbatul – pe un ton voit seducător)*

— Mincinosule! *(femeia)...* Da' mai zi-mi!

— Tu eşti cea mai frumoasă şi despre zvelteţea trupului tău pot depune mărturie turcii... întrucât... plecarea ta de la mare le-a dezinundat plajele! *(bărbatul) se aude un chicotit de femei.*

— Ce face asta? *(bărbatul mirat)*

Pauză. Apoi se aude scrâşnetul frânelor, ciocnirea. Apoi linişte.

Bătrânul înlăcrimat oftează, scutură din cap. Stă aplecat ca sub povara unei mari greutăţi spunând cu durere:

Femeia mea! Copii mei!

□ SCENA II □

Se aprinde lumina pe marginea scenei. Un bărbat zace pe o

parte. Doarme tresărind în somn. Are coşmaruri. E îmbrăcat neglijent. Într-un picior are un ciorap, celalalt desculţ.

Apar pe scenă doi ciobani.

— Ia uită-te la ăsta! Ce face aici?

— O fi mort!

— Ba, uite că mişcă!

— Mă, n-o fi ăla de la accident?

— Ce accident?

— Păi nu ştii, pe drumu' ăla mare că a intrat unul într-un pom? N-a mai rămas nimic din maşină. Femeia din maşina au găsit-o la câteva prăjini de drum cu pruncu' ieşit din burtă lângă ea. Cică mai erau doi copii în spate. Din ei n-a mai rămas nimic.

— Trei copii au murit?

— Bă da' greu eşti de cap! Doi şi unul care era în burtă la mă-sa. I s-a spart burta şi-a ieşit. Cică ar mai fi trăit un pic 'nainte să moară... zicea lumea care-a ajuns la maşină.

— Şi şoferul?

— Şoferul cică a luat-o la fugă pe câmp şi nu l-au mai găsit. Ăsta o fi?

— Apăi vezi că hainele-s bune, chiar dacă-s murdare... şi nu-i de pe la noi...

— Hai să vedem ce-i cu el!

— Omule! Hai, mă omule! Scoală că-i frig şi trage pământu' *(îl zgâlţâie pe Eli care deschide buimac ochii, priveşte ca şi cum nu înţelege nimic. Se uită spre public, spre cei doi ciobani, apoi ca şi cum ar realiza ce s-a întâmplat urlă)*

— Nuuuu... Nu se poate!

Eli fuge în afara scenei urmărit de ciobani.

— Fugi Ioane! Fugi după el că se duce taman în râpă! Prinde-l că-i nebun!

□ SCENA III – SALONUL □

Este aprinsă lumina pe toată scena (inclusiv amfiteatrul şi publicul). Pe scenă sunt cei trei bărbaţi la foc, ucenicul în chilie, radioul merge, dealerul, jucători, pacienţi urlă.

Americanul se plimbă în jurul mesei.

Eli e într-un pat de spital, în genunchi, zgâlţâie de marginea lui.

— De ce Doamne? De ce? Dacă exişti cu adevărat, de ce? Vreau un răspuns!

Acum! *(Eli)*

— Blesteamă-l pe Dumnezeu! El ţi-a luat familia! *(ţipă zoofilul de pe pat)*

— Nu blestem pe nimeni! Ce-am cu El? *(ţipă Eli)* Vreau să ştiu, dacă poţi tot, ştii tot, de ce ai făcut asta?

Americanul se plimbă agitat în jurul mesei, cu viteze din ce în ce mai mari privind ţintă înainte şi târşâindu-şi picioarele.

— Aşa a trebuit! Ca să te întorci! *(se aude din amfiteatru)*

— Unde să mă-ntorc? *(Eli)*

— La Dumnezeu! *(vocea din amfiteatru)*

Vorbesc toate persoanele de pe scenă. Vacarmul e atât de mare încât îşi pune mâinile la urechi şi ţipă:

— Tăceţi! Tăceţi pentru numele lui Dumnezeu!

— Cine eşti tu să tăcem?

Pauză.

— Eu? *Eli întrebător, uimit. Se ridică în genunchi în pat şi ca şi cum ar veni din adâncul fiinţei lui, strigă:* Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie, pregătiţi calea Domnului!

Toată lumea încremeneşte. Gesturile se opresc la jumătate. Luminile încep să se stingă în timp ce de pe scenă pleacă cei trei bărbaţi din jurul focului, dealerul, jucători, ucenicul. Rămân luminaţi bătrânul şi salonul. Unul dintre pacienţi [zoofilul] ţipă clătinând din cap:

— Ilie, Ilie, nu a venit încă sfârşitul... ce cauţi pe pământ?

Eli se aşează pe spate sprijinit de pernă rămânând cu ochii pironiţi spre public, nemişcat ca o stană de piatră.

□ SCENA IV □

Eli stă tot nemişcat, în fund, sprijinit pe pernă, fără să clipească. În sală intră profesorul, un bărbat sobru, cu părul alb, urmat de medici. Se aşează la un capăt al mesei pe care-şi aranjează hărţile spunând:

— Acesta este cazul pe care vi l-am pregătit pentru a simula

examenul de Specialitate. Puteţi să-l consultaţi, să faceţi ce vreţi... deşi mă îndoiesc că veţi obţine ceva de la el. Istoricul este următorul: în urmă cu două săptămâni, pacientul se întorcea împreună cu soţia şi cei doi copii de la mare cu maşina.

Soţia lui era însărcinată în luna a 7-a. Se pare că a încercat să evite o altă maşină ce intrase pe contrasens şi s-a izbit de un pom. Sunt o întreagă nenorocire pomii de pe marginea şoselelor. Suntem singura ţară din Europa care-i mai are... să vrei şi nu poţi să-i ocoleşti! Cert e că maşina s-a rupt în două în urma impactului. Pacientul nu a avut nimic fizic... dar soţia şi cei doi copii au decedat pe loc. Fătul l-au găsit în iarbă. El se pare că a fugit pe câmp unde l-au găsit ţăranii care ni l-au adus. Am văzut şi pozele de la accident. Scrieţi vă rog toţi ce ştiţi despre boala lui şi cum credeţi că poate fi abordat terapeutic.

Medicii îl privesc după care încep să scrie. Nu vorbeşte nimeni, nici profesorul şi totuşi se aude vocea lui.

— „De ce nu ieşi?” *(vocea prof.)*

— „Cine eşti?” *(vocea lui Eli)*

— „Sunt prof. Ionescu. Medicul tău!” *(vocea prof.)*

— „Şi ce vrei?” *(vocea lui Eli)*

— „Eram curios să ştiu; de ce nu te întorci între noi?” *(vocea prof.)*

— „La ce bun? Lumea voastră nu mi-a adus nimic... în afara de necazuri şi durere”. *(vocea lui Eli)*

— „Nu poţi spune că nu are nimic frumos în ea! Sunt atâtea lucruri care merită trăite şi pentru care merită să trăieşti!” *(vocea prof.)*

— „Mofturi. Pentru câteva clipe de fericire primeşti mai multă durere decât poţi duce”. *(vocea lui Eli)*

— „Nu-ţi dă Dumnezeu mai mult decât poţi duce!” *(vocea prof.)*

— „Hai să zicem că eu unul mi-am luat porţia. Măcar dacă aş înţelege de ce. De ce s-a întâmplat? De ce se întâmplă orice lucru?” *(vocea lui Eli)*

— „N-am toate răspunsurile. Nimeni nu le are. Trăind însă între noi, înfruntând viaţa, ai şanse să le găseşti. Stând aici ca o stană de piatră e puţin probabil să înţelegi vreodată”. *(vocea prof.)*

— „De ce nu? Buddha a stat 7 ani pe o piatră ca să găsească

răspunsul”. *(vocea lui Eli)*

— „Care era?” *(vocea prof.)*

— „Calea de mijloc! Eu acum nu sunt nici mort nici viu, trăiesc şi totuşi nu”. *(vocea lui Eli)*

— „Un lucru vreau să-ţi fie clar: nu pot să te ţin aici 7 ani. Te trimit la bolnavii cronici”. *(vocea prof.)*

— „Si ce?” *(vocea lui Eli)*

Doctoriţa din celălalt capăt al mesei, se opreşte din scris, îşi împreunează mâinile privind fix spre profesor fără a spune nimic. Se aude o voce feminină.

— „Ce-ar fi să-i facem nişte injecţii cu apă distilată? Sau nişte şocuri electrice, domnule profesor?”

— „De ce?” *(vocea speriată a lui Eli)*

— „Să simţi durerea fizică, poate aşa te trezeşti la realitate!” *(doctoriţă)*

— „Dar tu cine mai eşti? şi cu ce drept mă răniţi voi?” *(Eli)*

— „Sunt tot medic şi cu ce drept chinui tu infirmiere, asistente ca să stea să te hrănească, să te spele doar pentru că tu te-ai supărat pe viaţă, ţi-ai luat jucăriile şi ai plecat. Te lamentezi mai ceva ca o babă de parcă ai fi singurul care ai trecut prin necazuri. Şi alţii au avut!” *(doctoriţă)*

— „Cine? Tu?”

— „Da, eu! Aveam cred jumătatea vârstei tale când mi-am trimis frăţiorul în tabără la mare. Eu am ales pentru el. Când s-a întors clasa fără el ni s-au înmuiat picioarele. De atunci trăiesc cu gândul ce s-ar fi întâmplat dacă eu aş fi ales altfel şi a trebuit să mă obişnuiesc cu el. Să mă trezesc în fiecare dimineaţă şi să dau nas în nas cu realitatea... că nu mai e. Doar că între timp alţii m-au făcut să înţeleg că sunt lucruri care nu depind de noi”. *(doctoriţă)*

— „Care?” *(Eli)*

— „Viaţa, naşterea şi moartea...!” *(doctoriţă)*

„Am înţeles asta în momentul în care am devenit medic şi am început să am grijă de copii... aşa am reuşit să mă iert pentru decizia mea de atunci şi să accept şi să învăţ că nu trăim numai pentru noi ci şi pentru ceilalţi! Tu ce faci pentru ceilalţi?” *(doctoriţă)*

— „Ştiţi ce? Ia scutiţi-mă amândoi. Vedeţi-vă de pilulele voastre!”

(Eli)

Se lăsă liniştea. Profesorul îşi ridică ochii de pe hărţile pe care părea că le citeşte. Doctoriţa care-l privise fix îşi aranjează şi ea hărţile. Rând pe rând medicii ies şi lasă profesorului lucrările salutând. Ultima iese doctoriţa.

— Vei fi un medic psihiatru bun! Te felicit şi-ţi doresc succes! *(prof.)*

— Vă mulţumesc, domnule profesor! N-aş fi fost niciodată ceea ce sunt dacă n-aţi fi fost dumneavoastră. Eu sunt cea care trebuie să mulţumesc cuiva că v-am întâlnit.

Profesorul se înclină, o conduce cu mâna spre ieşire. Întoarce capul spre Eli şi fără a vorbi se aude vocea lui:

— „Iar tu ai timp de gândire până mâine, după care te mut”.

— „Na-na-na-na-na-na!” *(Eli)*

— Obraznicule! *profesorul cu voce tare, iese enervat.*

— Eli! Eli! Lama sabahtani! Eli! Eli! Lama sabahtani! *se aude un glas stins de departe din culise.*

— „Ce se aude? Cine e? Hei, cine-i acolo? Vreun nebun? Un rătăcit ca mine!” *vocea lui Eli.*

Se sting luminile, doar bătrânul pe buturugă se vede într-o lumină discretă. Se aude doar vocea lui Eli.

„Şi proasta aia de nevastă-mea! Când mă gândesc cât mai umbla după popi şi prin biserici. Şi aici nu-i nimic. Îţi bagi degetele în ochi. Unde-I Dumnezeul vostru?” Eo! Eeeo ooo! Nimic! Măcar cu ăia doi puteam să stau de vorba. Doi bezmetici de doctori. Bezmetici, bezmetici dar ei ştiu că eu sunt aici şi ştiu cum pot da de mine... să intre-n mintea mea. Cred că şi ei sunt scrântiţi.

Ce întuneric e! Vreau puţină lumină! *(rugător)* Fiat lux! *(ironic poruncitor)*

Se aprinde un reflector slab care-l luminează.

Epa! Merge! Hai să mai facem ceva! Să construim o piramidă de lumină!

Pe scenă sunt aduse nişte neoane de culoare albă care sunt aşezate sub formă de piramidă, iar Eli începe să se plimbe printre laturile ei, să se joace râzând ca un copil.

„Mai vreau o bilă de lumină!”

Apare rostogolindu-se un ghem de brăţări fosforescente de toate culorile. Le desface şi-şi face din ele o cunună (albă) pe care şi-o pune pe cap, brăţări (albastre) pentru mâini şi picioare, apoi începe să danseze râzând.

Se aude o voce din amfiteatru:

— Uite şi la ăsta! Are chef de joacă!

Se aprinde lumina în amfiteatru.

— Dar eu vă cunosc pe voi! *(Eli uimit)* Ce căutaţi în mintea mea?

— Întoarce-te între oameni! *(imperativ – unul din bătrânii cu părul şi barba albe)*

— Şi ce să fac?

— Mătură! *(ca o sentinţă dură)*

Se stinge lumina din amfiteatru. Dispar neoanele, brăţările, cununa. Se aprinde lumina din salon. Eli stă în aceeaşi poziţie cu ochi ficşi câteva secunde, apoi clipeşte şi începe să se mişte. Priveşte mirat în stânga, dreapta zicând:

— Oh, nu! Nu e drept! Nu vreau aici!

Se sting luminile.

□ SCENA V □

Eli îmbrăcat în pijama mătură prin salon. Zoofilul stă într-o rână şi-l priveşte. Preotul stă la masă. Americanul se învârte în jurul mesei. Funcţionează radioul.

— Până la urmă ce e cu americanu' ăsta, părinte? *(Eli)*

— Păi, e plecat de vreo 15 ani în America, s-a înrolat în armata lor şi l-au trimis în Golf. Acolo a înnebunit, l-au pensionat şi l-au trimis acasă. La spital l-a adus ta-su! Stătea toată ziua cu ochii în tavan, nici nu mânca nici nu se spăla. *(preotul)*

— Ha! ha! ha! *(zoofilul)* i-au băgat în cap psihologii că e invincibil! S-a dus cu o sticlă de coca-cola în liniile Irakiene şi s-a întors. Zicea că codul de bare îl apără de moarte!

— Bă... asta e o lume nebună! *(Eli scuturând din cap)*

— Vine sfârşitul lumii, părinte! *(zoofilul ţipând îngrozit)*

— Taci mă, omule! Nu se ştie când va fi! *(părintele)* Nici Fiul nu ştie când, ci numai Tatăl.

— E musai să fie? *(Eli)*

— Aşa e scris în Sfânta Scriptură *(preotul)* Ca un viitor lăsat de Dumnezeu.

— Şi ce, El nu se poate răzgândi? *(Eli)*

— Ba da... *(preotul)* Îmi amintesc în cartea lui Iona se vorbeşte de aşa ceva. Iona era proorocul lui Dumnezeu şi-l trimite Domnul să spună oamenilor că din cauza păcatelor lor va trimite moartea asupra lor. Iona le-a spus, oamenii s-au pocăit, au postit la porunca conducătorului lor, aşa că după cele trei zile, urgia nu a mai venit. Iona s-a supărat pe Dumnezeu pentru că nu a îndeplinit prorocirea, iar el ar fi putut fi omorât cu pietre din cauza aceasta, ca prooroc mincinos şi a plecat fără să mai asculte glasul lui Dumnezeu. L-a prins furtuna pe mare şi ca să nu se scufunde corabia, marinarii l-au aruncat în apă considerând că din vina lui se pornise furtuna. Iona a fost înghiţit de un peşte mare şi scuipat pe ţărm. Aici, în deşert, a adormit la umbra unui vrej. În acest timp Dumnezeu a trimis un vierme care a ros rădăcina vrejului. Iona s-a supărat că acesta s-a uscat. Atunci Dumnezeu l-a iertat că s-a supărat pe un vrej pe care nu-l crescuse şi nu-l udase el. Şi atunci cum ar fi putut El, Dumnezeu să omoare atâţia oameni şi animale.

Da... cred că se poate schimba viitorul! *(gânditor)*

— Păi, şi ce spune Apocalipsa asta? *(Eli)*

— Că vor veni doi trimişi ai lui Dumnezeu, Ilie şi Enoch, care au fost ridicaţi la cer fără să fi murit, că pot face tot ce vor şi că vor pedepsi lumea cu urgii pentru păcatele lor. *(preotul)*

— Şi ce, dacă pot face rău, atunci n-ar putea face şi bine? *(Eli)*

— Ba da... în principiu, da. *(preotul)*

— Atunci găsiţi-i! şi în loc să distrugă lumea, arătaţi-le ce aveţi frumos, ceea ce face viaţa să merite a fi trăită; rugaţi-vă să vă înveţe, să vă ajute să fiţi precum ei! *(Eli)*

— Da, e rău, dar ce nu-i e posibil lui Dumnezeu? O să mă rog să mi-i descopere de Bobotează! *(preotul)*

— De ce atunci? *(Eli)*

— De Bobotează a coborât Duhul Sfânt asupra lui Iisus în apa Iordanului, iar cel care L-a botezat a fost Ioan, de fapt Ilie cel care trebuia să vină.

Vin doi bodyguarzi ducând pe sus o fată de 19 ani.

— Daţi-mi drumul dracilor! Nu mă luaţi!

Fata ţine cu o mână o carte de rugăciuni deschisă pe cap. Eli se apropie şi pune mâna pe ea. Cei doi o lasă jos. Fata se linişteşte, se aşează în genunchi, îl pipăie pe Eli cu cealaltă mână fără să se uite la el:

— Cine eşti? *(fata atingându-i mâinile, chipul, părul)* Tu eşti Ionescu?

— Nu... mai am până acolo! *(Eli zâmbind)* Lăsaţi-o!

— Nu vrea să se interneze, l-a lovit pe şoferul care a adus-o... *unul din bodyguarzi.*

— Nu-i nimic! O iau eu! *(Eli)*

— Cu tine merg oriunde. *(fata luându-şi mâna se uită fix la el; rămâne în continuare în genunchi. Bodyguarzii se îndepărtează).*

— Hai, vino! Ce s-a întâmplat? *(Eli)*

— Nimic... doar vreau să mor! Vreau să mă duc la El! *(fata arată spre un punct în sus; Eli priveşte în acelaşi loc)*

— Mda... şi de ce vrei să te duci acolo? La El? *(Eli)*

— Pentru că am greşit. Trebuie să-mi cer iertare! *(fata)*

— Ce-ai făcut? *(Eli)*

— Am ucis pruncu-n mine! *(fata cu durere)* Nu cred că mai este iertare pentru mine.

— Dumnezeu e bun. Întotdeauna există iertare dacă omul se căieşte sincer! *(Preotul)*

— Ai auzit? *(Eli)* Dar de ce ai făcut-o?

— Nu l-au vrut... tatăl lui... *(fata)*

— Cine e? *(Eli)*

— Şeful meu. E turc. Eu sunt de la ţară. De-abia mi-am găsit de lucru... m-am împrietenit cu el... Eu n-am vrut... dar într-o seară m-a oprit după program şi mi-a dat de înţeles că mi-ar fi mai bine să rămân cu el... cu totul... Am părinţi pensionari, fraţi mai mici. *(fata)*

— Taci, fă, că ţi-a plăcut! *(zoofilul)*

— N-am avut încotro. Mi-a dat casă şi masă. *(fata)*

„Ce nenorocit!” *(Eli gândeşte)*

„Toţi turcii fac aşa. Nu le ajung mai multe neveste... ne iau fetele

şi le fac prostituate. Le plătesc cu aurul pe care l-au furat tot de la noi pe vremea Imperiului otoman. Ne-au siluit nevestele, ne-au făcut ieniceri din băieţi şi cadâne din fete. Trebuie să plătească!” *(imperativ un preot ortodox din amfiteatru) Eli gândeşte:*

„Trăzni-i-ar Dumnezeu şi Maica Domnului! Să nu le rămână piatra pe piatră, să li se ducă într-o clipă agoniseala de-o viaţă! Să le plângă sufletele femeilor cum au plâns sufletele mamelor române. Sabia Domnului să cadă pe neamul lor!” *Preotul turc din amfiteatru:*

„Vai, vai! Sărmani copii ai lui Alah!”

Sunt luminaţi pe rând cei din amfiteatru pe măsură ce vorbesc.

— Pentru bani ai făcut-o capră! Ce tot le ameţeşti! *(zoofilul)*

— Hai, lasă-l pe ăsta! Vezi să nu mai greşeşti! *(Eli)*

Fata se ridică din genunchi şi se uită în sus.

— De unde ai asta? *(o întreabă preotul luându-i cartea din mână)*

— Au venit două femei la uşă şi mi-au zis că vin în numele lui Iisus Hristos; le-am lăsat să intre, am stat de vorbă cu ele şi la sfârşit m-au întrebat dacă-L vreau pe Domnul Iisus în mine... şi am zis că da. Că ele pot să-mi dea Duhul Sfânt. Şi mi-au pus mâna pe cap şi eu stăteam în genunchi si...

— Bine, lasă! Du-te şi ai grija de tine! *(Eli) Fata iese fugind din salon.*

— Părinte, ce-i cu aia de merg din uşă în uşă? *(Eli)*

— Ei fiule, părintele Cleopa zicea că cei mai deştepţi draci sunt ăia teologi. De la ei apar schismele, sectele... ştiu cel mai bine Scriptura şi normal că ştiu cel mai bine s-o şi răstălmăcească *(preotul)*

— Va' să zică... n-au Duh Sfânt? *(Eli)*

— Ei, Sfânt! *(preotul râzând)*

— Da' ce fac sectele astea? *(Eli)*

— Distrug credinţele adevărate... creştinismul, buddismul, mahomedanismul, taoismul, mă rog sunt 7, inspirate de câte un arhanghel, potrivindu-se fiecare dintre ele pentru sufletul popoarelor pe care le au în grijă. Sectele fac să-i îndepărteze pe oameni de Adevăr rătăcindu-le căile pentru că fiecare credinţă e o Cale spre Dumnezeu, indiferent că-i zice Alah, Dumnezeu sau Yahveh. Sunt ca nişte caracatiţe ce-şi întind tentaculele ca să mai prindă câte un suflet... Le promit mântuirea şi bagă în ei câte o nenorocire pe care el, omul n-o

mai poate controla... devine robul capilor Sectei, care sunt şi ei mai rău decât orbii.

Oameni care se botează la ei sunt greu de scăpat pentru că botezându-se în numele unui Adevăr Schimbat se dau pe ei înşişi minciunii. *(preotul)*

Intră FNI-stul bâţâind din toate încheieturile.

— Ce-ai păţit, omule? *(Eli)*

— Eh! I-au dat medicaţie fără romparkin. D-aia bătaie. Doctorul cel tânăr... e simplu... nu-i dă, se simte rău, îi dă în cele din urmă romparkinu' şi pac! – e salvatorul! şi vine omu' şi-i dă spăguţa... *(zoofilul)*

— Nt! Nt! Nt!

— *Eli care începe să fluiere şi gândeşte:*

„Ce-ar fi să-l leg să nu i se mai scoale... aşa ar afla şi el ceva despre corpul omenesc!”

La radio se aude: „În Antalia un cutremur de 7,6 grade pe scala Richter a distrus în proporţie de 90% două dintre cele mai mari staţiuni. Se estimează că numărul morţilor este peste 30.000”.

— Săracii de ei! *(Eli)*

Preoţii mahomedani din amfiteatru:

„Copii ai lui Alah, câtă durere în inimile mamelor care-i plâng!”

Preoţi creştini din amfiteatru:

„Trebuiau să plătească... şi ei au trecut prin foc şi sabie copiii şi femeile altora...”

În tot acest timp Eli mătură; intră profesorul furios.

— Ai uitat să fii om! Du-te între oameni; înţelege-i, vezi ce înseamnă păcatul, durerea, iubirea, ura. Atunci poate vei redeveni om... nu mai eşti!

Eli se uită la el consternat, nedumerit:

— Ce are şi ăsta cu mine? S-a trezit cu fundu'-n sus azi-dimineaţă?

Eli iese de pe scenă. Se sting luminile. Se aude din amfiteatru:

„Trebuie să facem ceva! Uitaţi cum pot evolua lucrurile dacă ne lăsăm pe mâna ăstuia!”

Pe ecran se văd cele mai cumplite orori: cataclisme, boli, război

nuclear.

• ACTUL II •

□ SCENA I □

Pe scenă e întuneric. Se aud doar valurile marii, vocea unei femei, vocea lui Eli.

— Ce frumos e! Îmi place marea aşa liniştită! *(femeia)*

— Da... e ca o balegă. *Eli*, *apoi în gând* „Vreau valuri: acum!”

„Nu, Eli! Vor muri oameni! Marea furioasă tot timpul ia un suflet!” *(o voce din amfiteatru)*

„Şi ce dacă! Nu-mi place aşa! Parcă-i pişatu' unui bou, caldă şi greţoasă! Trăzni-o-ar Dumnezeu şi Maica domnului, voi vântoaselor şi voi ielelor mişcaţi marea asta care-i moartă!” *(Eli)*

— Uite, Eli! Ce valuri! şi ce cer! N-am văzut în viaţa mea unul aşa vânăt! Ei!... Mi-a zburat pălăria! *(femeia)*

— Ce bine că s-a pornit vântul! S-a mai răcorit! Hai în apă! *(Eli)*

— Eli, uită-te acolo! *(femeia)*

— Unde? *(Eli)*

— Lângă dig! E un bărbat în apă!... şi stabilopozii îi împiedică pe salvamari să ajungă la el.

— „Ţi-am spus că o să moară oameni, de ce nu asculţi?”

— I-au aruncat colacul! *(Eli răsuflă uşurat)*

— L-a luat valul... A dispărut! *(femeia)*

„Doamne, ce-am făcut?!” *(Eli) pauză.*

„Ei! Nu moare nimeni fără să hotărască Dumnezeu! Acum înţelegi? Ai putere să faci ce vrei... aşa că vezi ce faci!” *(vocea din amfiteatru)*

□ SCENA II □

E luminată masa cu ruleta. Eli în capul mesei având lângă el o femeie de consumaţie; câţiva jucători; dealerul:

— Faceţi jocurile! *(dealerul)*

— Uite! Mizăm pe 13 roşu ce-am câştigat! *(Eli)...* Ştiţi care-i culmea ironiei?...

Cazinoul asta!... Da!... acest cazino a fost sediu Gestapo unde au fost chinuiţi evrei, acum patronul este un evreu, iar majoritatea jucătorilor sunt evrei... pentru că ei n-au voie să joace la ei, în Israel! Ha! Ha! Ha! Dar bomba... acuma vine... când l-au deschis au adus un popă ortodox să-i facă slujba de sfinţire. Ce poate fi mai drăguţ? Deci! Ca s-o luăm pe firu' apei: vine un slujitor al lui Hristos să sfinţească o casă de jocuri de noroc în numele Lui ca să câştige bani evreii care de fapt nici nu recunosc Sfinţenia Lui! Ăsta da paradox...

Între timp bila se opreşte.

— Câştigă 13 roşu! *(dealerul)*

— Eşti super, iubiţel! *(femeia sărutându-l zgomotos se urcă în braţele lui Eli. Eli o ia în braţe continuând)*

— Şi ca să fie şi mai interesant... aflaţi că ruleta a fost descoperită de un pios călugăr... probabil în lungile lui nopţi de reculegere, rugăciune şi post... şi că... suma cifrelor este 666, semnul fiarei. Să fi făcut oare pactul?

— 28 negru. Câştigă domnul! *(dealerul)*

Eli o sărută pe sâni după care o trage spre W.C. Ceilalţi jucători întrerup partida.

O chelneriţă le oferă băuturi, ţigări...

Eli şi femeia se întorc cu hainele în dezordine, aranjându-le pe drum.

„De ce nu mă bucur de nimic?... De nimic? Ce m-ar putea face oare fericit... un singur lucru care să mă împlinească într-ata încât... să renunţ la tot ce am!' *(gândul lui Eli)*

Se vede profesorul străbătând într-o lumină difuză salonul, trecând pe lângă masa de joc şi ajungând în dreptul lui Eli; se opreşte şi se aude gândul lui „Pierzi timpul aici”, *apoi profesorul îşi continuă drumul spre amfiteatrul în care urcă şi el.*

— Ce ai, iubite, parcă ai văzut o nălucă! *(femeia)*

— Mda...

Femeia vrea să se aşeze în braţele lui Eli, însă el o respinge cu brutalitate.

— Du-te! Vezi, poate mai găseşti şi alţi clienţi! *(Eli)*

— Bine, dragule! *femeia, apoi se aude gândul ei:* „Se vede că n-ai copii şi nu ştii ce greu e să-i creşti în ziua de azi, mitocanule! Să stai să se frece de tine toţi nespălaţi şi nesimţiţii ca tine! Aşa... când ai bani, uiţi cum e să nu-i ai!”

— Ce-ai spus? *(urlă Eli speriindu-i pe toţi)*

— Nimic, iubiţel! *(îngrozită femeia)*

— Domnule nu a rostit nici un cuvânt! *(dealerul)*

— Poftim?! *(Eli)*

— Nu... nu a spus nimic! *(ceilalţi jucători)*

„A gândit asta!” *(cineva din amfiteatru)*

— Mda? *(Eli)*

— Da, domnule! *(dealerul)*

— Ascultă! Dacă ar fi să faci ceva în viaţă ce ţi-ai dori tu să faci? *(Eli spre femeie)*

— Cum? *(femeia nedumerită)*

— Ceva... o meserie... o afacere... ce te-ar face să renunţi la traiul ăsta? *(Eli)*

— Mi-ar place să am o alimentară cu aprozar la ai mei în oraş. Nici nu prea sunt, ar prinde bine, mi-ar place să lucrez în ea. Da' ce-ţi veni? *(femeia)*

— Cât ar costa toată treaba asta? *(Eli)*

— 10.000 $ *(femeia)*

— Uite, ţine ăştia 5.000 şi pune-i pe ce număr vrei. Joacă-i! *(Eli)*

— 10 roşu... are 10 ani şi e roşcată... fetiţa mea! *(femeia)*

— Jocurile sunt făcute! *(dealerul)*

Toţi urmăresc bila care se opreşte pe 10 roşu.

— 10 roşu! Doamna a câştigat! *(dealerul)*

— Ia-ţi fisele, schimbă-le şi pune pe unul din băieţi să te ducă acasă, spune-i că eu am zis. Dar acum nu mai ai cale de întoarcere... pentru că altfel ţi-o trimit pe a' mică în cer... să nu trăiască lângă o mama aşa... cum ai fost... şi asta chiar dacă o iubeşti. *(Eli)*

— Mulţumesc mult, domnule! *Femeia îşi strânge fisele şi pleacă precum un câine bătut. Eli răsuflă uşurat „*Parcă mă simt mai bine!' *se aude gândul lui.*

„Dacă măcar aş ştii ce să fac!” *(tot Eli)*

— „Întoarce-te la spital!' *(prof. din amfiteatru)*

— „Ca şi ce? Ca pacient?” *(Eli)*

— „Iniţial ca pacient, apoi, vezi tu! Eşti inginer de instalaţii, poate e nevoie de tine la ceva”. *(prof. din amfiteatru)*

— „E mai uşor să ajuţi oameni cu bani!” *(Eli)*

— „Pe moment da... dar banii se duc; a-i învăţa rămâne pentru totdeauna... şi în viaţa asta şi în cealaltă... Findu-le aproape poţi să-i înveţi şi pe cei ce învaţă pe alţii” *(profesorul)*

— „Nu ştiu ce să zic!” *(Eli)*

— „Gândeşte-te! Sunt oameni care au nevoie de cunoaşterea ta! De un ajutor pe care nu-l pot da alţii!” *(profesorul)*

— „Hm... Ştii ce? O să fac o ghiduşie... mizez totul pe un singur număr şi mă rog la Dumnezeu să aleagă El” *(Eli)*

— „De ce nu tu?” *(profesorul)*

— „Să fie fuga de răspundere? Faptul că nu pot vedea într-atât viitorul din stadiul de larvă în care mă găsesc ca să pot lua o decizie pertinentă? Sunt destule motive...” *(Eli)*

— „Nu, din moment ce-ţi spun eu cum e mai bine... dar fă cum vrei!” *(profesorul)*

— Care este limita de joc la ruleta? *(Eli spre dealer)*

— 150.000 dolari *(dealerul)*

— Da... cred că sunt solvabil. Vrei să-l chemi pe manager? *(Eli)*

— Bineînţeles! *(dealerul)*

Apare un individ spelb lipsit de orice distincţie.

— Domnule, mi-ar place să ridicăm miza. *(Eli)*

— La cat v-aţi gândit? *(mnagerul)*

— 300.000... ştiţi că sunt solvabil. *(Eli)*

— Nu putem accepta însă cecuri *(managerul)*

— Dar bonuri de mână? Maşina, casa şi firma acoperă suma... Casinoul câştigă contravaloarea lor dacă pierd; dacă câştig primesc valoarea lor înmulţită cu de câte ori este câştigul pe un număr. E bine? *(Eli)*

Managerul stă pe gânduri...

— Haide, dom'le! O dată în viaţă ai şansa asta şi dacă pierzi oricum nu plăteşti tu.

Cel mult zbori de aici pentru că ai greşit... da'... şi dacă câştigi? Te pune cineva să-l declari? *(Eli)*

— Bine domnule! *(managerul)*

Eli scrie pe o hârtie, pune pe masă cheile de la maşină şi casă.

— Mizez totul pe 30 negru. Atât avea Iisus când a început să propovăduiască. *(Eli)*

— Jocurile sunt făcute! *(dealerul care dă drumul la bilă)*

— 5 roşu. Domnul a pierdut! *(dealerul)*

*Eli se ridică în picioare cu greu, se aude gândul lui „*Mi-e rău!”

„De ce?” *(profesorul)*

„Cred că speram să câştig!” *(Eli)*

„Tu ai ales calea asta”. *(profesorul)*

„Cam aşa e!” *Eli, apoi către manager:* Domnule veţi avea mâine contractele pe biroul dumneavoastră. Îmi chemaţi un taxi vă rog?

— Da, desigur! *(dealerul)*

Eli iese cu greu din scenă lăsând în urmă şuşotelile celorlalţi care comentează jocul.

□ SCENA III □

Eli îmbrăcat normal. Americanul se învârte în jurul mesei. Preotul, după intrarea pe scenă şi Istoricul polonez stă la masă împreună cu Eli. Zoofilul stă într-o rână pe pat, se foieşte. Pe fundal se aude radioul.

— Ce căldură! *(ist. Polonez)*; *Eli gândeşte: „*Da... m-am săturat... voiesc să plouă!”

— Ce mai are acum? *(Eli urmărindu-l pe A.)*

— I-au schimbat medicaţia. Se pare că au adus din import nişte medicamente noi şi i le-au administrat acum. *(ist. Polonez)*

— Ăştia-s proşti? Când o să înveţe că sufletul şi mintea nu se vindecă cu chimicale? *(Eli)*

„Sunt folosite şi e bine aşa pentru că îi pot ajuta pe pacienţi să treacă peste momentele dificile din viaţă. Şi ţie ţi-au fost de folos... Ai uitat?” *(prof. din amfiteatru)*

— Mda! *(Eli mormăind)*

— Au şi ei banii lor la afacerea asta! *(zoofilul acuzator)*

„Nu toţi sunt rău intenţionaţi. Sunt mulţi cei care vor binele pacienţilor!” *(profesorul)*

— Nimic nu-i mai rău decât prostia bine intenţionată! *(izbucneşte Eli; ceilalţi se uită miraţi)*

— Ce s-a întâmplat? *(ist. Polonez)*

— Nimic! *(Eli)*

Se aude radioul în fundal, apoi vocea lui Eli:

„De ce nu m-ai lăsat să-l ajut? Aş fi putut!”

„Fusese trimis special să afle dacă ştim să vindecăm aşa ceva, şi dacă ţi-ar fi fost îngăduit s-o faci, presupunea să fi fost descoperit înainte de a fi putut să te aperi; ai fi fost distrus fără să fi ştiut măcar de ce... Iar lui oricum nu-i foloseşte la nimic” *(prof. din amfiteatru)* *„*Aşa, acum îi poţi învăţa şi pe alţii... chiar şi pe ei!”

Radioul transmite: „În urma analizelor s-a stabilit că lichidul seminal de pe rochia Monicăi Lewinski aparţine în proporţie de 98,3% preşedintelui merican, care deşi iniţial negase că ar fi avut o relaţie specială cu aceasta, a recunoscut că a întreţinut sex oral cu ea”.

— V-am spus eu că i-a picat din gură? V-am zis? *(zoofilul ţipând)* *Pe scenă intră preotul.*

— Sărut mâna, părinte! Aţi venit cu ploaia... ne săturasem de atâta căldură. *(Ist. Polonez)*

— Domnul să vă binecuvânteze! *(preotul bun, blând, bucuros că-i revede)*

— Dar ce e cu dumneavoastră pe-aici? *(Eli)*

— Eh, la control. Tot cu frica aia a mea... parc-ar veni în fiecare clipă sfârşitul lumii. *(Preotul)*

— Ajutaţi-mă, părinte! *(zoofilul ţipând disperat, contorsionându-se)*

— Domnul să te ierte, omule! *(preotul)*

— Stai odată jos că ne-ai ameţit! *(Eli către American)* Americanul se aşează la masă în capăt. La radio se aude Desert Rose – Sting.

— Ce frumos! *(Eli)*

— Normal să-ţi placă, doar e din al 5-lea cer! *(Americanul)*

— Adică cum? *(Eli)*

Preotul se aşează în capătul celalalt al mesei explicând:

— Sunt nouă ceruri; cel mai apropiat de noi e cel al îngerilor. Sunt nouă cete de îngeri împărţite în trei triade. Îngerii sunt buni, îngăduitori, miloşi şi mai înţelegători cu oameni. Spiritual superiori le sunt arhanghelii; de la ei vin religiile lumii, sunt drepţi dar războinici. Deasupra lor sunt ceruri unde nu există religii, în care oamenii care ajung trăiesc liniştiţi indiferent de rasa, religia, naţionalitatea pe care au avut-o pe Pământ.

Pauză, apoi preotul continuă: Din bătrâni se spune că Ştefan ar fi fost arhanghel şi de-aia era aşa... Ei pornesc războaiele!

— De ce? *(Eli)*

— Pentru supremaţie, pentru Dumnezeu. Există chiar şi o mândrie a îngerilor care-i slujesc lui Dumnezeu. Să te ferească Sfântul să-i jigneşti cu ceva că nu scapi... *(preotul)*

— Şi de ce le îngăduie Dumnezeu asta? *(Eli)*

— În foc se călesc săbiile... ca şi omul... în situaţi dificile îşi arată calităţile şi defectele. *(preotul)*

— Atunci, noi suntem cei slabi? *(Eli)*

— Nu chiar! Iisus dus în faţa lui Pilat e întrebat de acesta, la care Mântuitorul îi răspunde... aşa a rânduit El: noi aici şi ei acolo! *preotul arătând spre public:* De ce a hotărât aşa, numai El ştie!

— Poţi să accepţi asta fără să crâcneşti, părinte? *(Eli)*

— Sincer, am şi eu momentele mele de îndoială. Dar mai apoi am văzut că El are întotdeauna dreptate. *(preotul)* Dar cu el ce e? *(întreabă preotul arătând spre ist. Polonez)*

— Se pare că a încercat să se sinucidă. *(Eli)*

— N-am vrut să mă sinucid deloc. Am fost la o întrunire a diasporei poloneze şi nici acum nu-mi dau bine seama ce s-a întâmplat. La un moment dat am vrut să beau nişte apă minerală. Cineva m-a oprit şi mi-a zis că-mi aduce alta. A venit cu o sticlă de jumătate... deschisă. Mi s-a părut cam tulbure, dar am băut. Apoi am început să mă simt ciudat... parcă vedeam lumea printr-un fund de borcan. *(Ist. Polonez)*

— Te-au drogat! Te-au drogat! *(zoofilul)*

— Noaptea m-am trezit din somn şi m-am dus direct la cămară şi am băut ceva dintr-o sticlă... gaz, petrosin... habar nu am ce! M-au dus ai mei la Urgenţă şi după ce mi-au făcut spălaturi m-au adus aici... Nici

acum nu înţeleg ce-a fost cu mine... *(ist. Polonez)*

— Duce măgarul şi nu ştie ce duce! Duce măgarul şi nu ştie ce duce! *(zoofilul)*

— Taci, ma! *(Eli)*

— Despre ce aţi discutat la întrunire? *(preotul)*

— Mai mult despre cum să ne ajute, cum să reluăm şi să strângem legăturile cu organizaţiile de afară... Ah... S-au mai discutat protocoalele Înţelepţilor Sionului şi despre unirea bisericilor catolică şi ortodoxă. *(ist. Polonez)*

— Ce protocoale? *(Eli)*

— Eh... un plan al evreilor de a stăpâni lumea prin intermediul banilor!

— Păi cum?

— Cine are puterea economică o are şi pe cea politică!

— Şi ce să facă cu ea?

— Să stăpânească Pământul!

Americanu', nemişcat până atunci, începe să râdă din capătul mesei.

— Ce-ai, mă?

— Să stăpânească ce, un fir de praf din Univers? şi pentru asta să-şi dea sufletul?

Ce păcăleală! Dacă aţi şti câte lumi paralele există, câte specii de flori, animale mai frumoase ca aici... cum nu vă închipuiţi... Sunt planete unde oamenii au ales Binele de la început, au locuinţe pe vârfuri de munţi unde zboară. Nu ştiu ce e aia tehnică. Nici durere. Se nasc de la Duhul Sfânt precum Hristos... *Americanu' se opreşte şi rămâne cu ochi pironiţi în depărtare...*

— Nu-l asculta! Nu-i adevărat! *(zoofilul)*

— Hm! Duhovnicul meu, cel de la care am învăţat tainele preoţiei era bătrân, bătrân de tot... şi-mi spunea că a auzit şi el despre aşa ceva! *(preotul)*

— Şi nebunu' ăsta de unde ştie?

Preotul ridică din umeri.

— Nu ştii că cel mai aproape de Adevăr sunt copiii şi nebunii?

— Da'... de ce sunteţi voi despărţiţi? *(Eli)*

— Cine?

— Voi! Creştini, catolici, ortodocşi?!

— Eh! Din mândria oamenilor de a crede fiecare că deţine Adevărul. Şi mai ales de a fi în frunte. *(ist. Polonez)*

— 1054. Marea schismă în Biserica Creştină... Sunt divergenţe de dogmatică... precum numărul cuielor cu care a fost crucificat Iisus *(ist. Polonez)*

— Ce prostie! Cu câte? Şi ce importanţă are? *(Eli)*

— Păi are! Din punct de vedere al adevărului istoric. *(ist. Polonez)*

— Noi zicem 4, catolicii 3. *(preotul)*

— 3,4... nu-i tot Hristos? *(Eli)*

— Nu suntem de acord nici în privinţa căsătoriei preoţilor! *(ist. Polonez)*

— De ce nu? Avem preoţi călugări care pot face Liturghia zi de zi şi avem preoţi mireni care o fac numai duminică şi care trăiesc între oameni. *(preotul)*

— Ce-i aia să intri în Altar după ce te-ai culcat cu o femeie? *(ist. Polonez)*

— Avem regulile noastre de curăţenie pe care le respectăm înainte de Liturghie! *(Preotul)*

— Da' ce ziceţi de popa ăla care a intrat în Altar de Paşte după ce s-a frecat de nevastă-sa de-a crăpat biserica de sus şi până jos? *(zoofilul ironic)*

— Vezi ce-nseamnă căsătoria? *(ist. Polonez)*

— Parc'ai voştri sunt mai breji! Câţi nu sunt homosexuali, curvari, pedofili! *(Zoofilul)*

— Ar fi şi problema împărtăşaniei! Noi ne împărtăşim toţi, şi preoţi şi mireni cu pâine şi vin transformate prin Taina Euharistiei. *(preotul)*

— La noi doar preoţii cu pâine şi vin, mirenii numai cu pâine! *(ist. Polonez)*

— Care-i diferenţa? *(Eli)*

— Trupul e o substanţă mai grosieră, sângele mai subtilă... aproape sufletului!

— Şi ce reprezintă în fond?

— Simbolizează unirea cu Cristos. Faptul că după moarte vei fi lângă El. E scris (că): cine nu mănâncă din trupul Meu şi nu bea din sângele Meu nu are parte cu Mine!

— Împărtăşania asta e scopul creştinismului?

— Eh... nu... omul trebuie să fie atât de curat ca să ajungă la nivelul spiritual să primească Sfintele Taine.

— Şi aşa ar fi singurul mod?

— Nu... Sf. Serafim de Sarov era împărtăşit de îngeri.

— Până la urmă importantă e cunoaşterea Adevărului şi puritatea. Aşa, mai bine ridicaţi oamenii să-şi ia ei putere de la Iisus Cristos. Mă gândesc că dacă un om e curat, atunci se coboară Dumnezeu la el; dacă nu, degeaba-i daţi pâinea şi vinul vostru purificate, tot rău şi păcătos este. *(Eli)*

— Dar e un ajutor...

— Poate, dar a ajuns scop în sine ori Împărtăşania nu e Dumnezeu. *(Eli)*

— Mda!

— Şi cu purgatoriul cum e? *(Eli)*

— Ortodoxia nu-l recunoaşte. *(preotul)*

— De ce? *(Eli)*

— Sperie oamenii cu iadul în speranţa că aşa nu vor mai greşi! *(preotul)*

— Asta nu se poate! Nici Dumnezeu nu vrea asta! Iubire cu japca nu se poate.

— Voi ce ziceţi?

— Dacă un suflet e păcătos, se duce în iad! *(ist. Polonez)*

— Cu greu mai scapă un suflet acolo! *(zoofilul)*

— Mai există şanse ca el să iasă de acolo? *(Eli)*

— Da. Se plătesc din păcate prin rugăciuni, pomeni...

— Deci un suflet se poate purifica acolo şi ridica apoi la lumină?

— Da.

— Şi ăsta nu e purgatoriul?

— Atunci... care-i iadul?!

— Sunt cei care aleg să slujească răului. Ei nu mai au nici o şansă de mântuire! *(Preotul)*

— Şi postul! Prin post se mai plătesc din păcate! *(ist. Polonez)*

— Postu' ăla cu ouă şi lapte! Ce fel de post mai e şi ăsta? Cum să cureţi trupul şi sufletul dacă tot mănânci produse cu energie asemănătoare animalelor! *(preotul)*

— Parcă voi nu le îngăduiţi? *(zoofilul)* Ai voştri nu le mănâncă pe ascuns? Mulţi le zic altora de post da' ei mănâncă carne. Ha!

— Voi le îngăduiţi vreodată? *(Eli)*

— La femeile gravide, bătrâni, copii, bolnavi... *(preotul)*

— Atunci faceţi pentru fiecare după putere. Cred că mai important e să-ţi ajuţi semenii decât să posteşti şi să pizduieşti pe toată lumea!

— Da! Asta e! *(preotul şi ist. Polonez în acelaşi timp)*

— Şi ultimul punct?

— Infaibilitatea papei *(ist. Polonez)* La asta nu se poate renunţa nicicum!

— Şi ce înseamnă?

— Papa, ca reprezentant al lui Iisus pe Pământ, e sfânt! *(ist. Polonez)*

— Ce aberaţie! Nu e om să nu greşească!

— Prin ungere, asupra lui coboară Duhul Sfânt! *(ist. Polonez)*

— Pai aşa sunt şi patriarhii bisericilor ortodoxe!

— Ce să zic de Papa ăsta al vostru. Aţi uitat de femeia cardinal pe care aţi uns-o papă şi care a născut în timpul procesiunii. Să vedeţi ce Mântuitor vă trimiteam la Vatican! Ce dacă-i polonez de-al tău. Ce-i tot iei apărarea? A băgat un drac în tine ca să ajungi aici. Duce măgarul şi nu ştie ce duce... Duci un pui de drac, băi!

S-ajungi aici să obţii binecuvântare de la ăsta (*arătând spre Eli)* ca să se unească bisericile şi ca Papa să fie ales conducătorul Bisericii Creştine. *(zoofilul)*

— Ce spui mă? *(Eli mirat)*

— L-au trimis că vor supremaţia bisericilor! *(zoofilul)*

„Trăsni-l-ar Dumnezeu şi Maica Domnului de papă! O să se unească când o să vină să ceară iertare de la mine în genunchi”. *(Eli)*

„Nu se poate” *un bătrân cu păr alb în amfiteatru. „*E totuşi conducătorul unei biserici! S-ar sminti oamenii! N-ar mai şti ce să creadă”.

„La naiba! Nu Papa e Adevărul. A făcut atâta rău omului ăsta ca s-ajungă la mine... a profitat de el crezând că nu-mi voi da seama... şi să am milă de el? Nu accept şi cu asta basta!” *(Eli)*

— Da! Da! *(zoofilul frecându-şi mâinile)* Dacă vrei să ştii au introdus penitenţele ca să se îmbogăţească, au luat banii, cercetările naziştilor pe care i-au ajutat să fugă de justiţie cu paşapoarte de Vatican.

— Mai taci şi tu, trăzni-te-ar! *(Eli)*

— Da' să ştii că aşa e! *(zoofilul)*

— Ce, parca Patriarhul vostru e mai breaz. Se ducea să se plângă la sinagogă că-i dărâmă bisericile adică celor care-o ghidonau pe coana Leana să vi le dărâme.

Ba, mai are şi un nepot pe care l-a făcut popa şi care umblă beat prin şanţurile de la Ciorogârla bătând copii că luau mere din pomii de la marginea drumului...

— Lasă-mă pentru Numele lui Dumnezeu în pace. Taci!

Ist. Polonez părăseşte scena. Se face linişte. Eli respiră adânc. A rămas ca o stană.

— Părinte... ce înseamnă „Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie, pregătiţi calea Domnului”? *(Eli)*

— Asta a răspuns Ioan Botezătorul când a fost întrebat dacă el e Mesia.

— Ce legătură avea cu Iisus?

— Îi era văr după mama. Maica Domnului şi mama lui Ioan, Ana şi Elisabeta, erau verişoare. Despre Ioan spunea Iisus ca e cel mai drept om născut din femeie şi că era Ilie cel care trebuia să vină.

— Ioan... e Ilie... *(concluzionează Eli)*

Preotul nu-i răspunde.

— E bună dreptatea? *(Eli)*

— Da. Dar fără milă e neîndurătoare! *(preotul)*

— Şi atunci ce e mai importantă? Mila sau dreptatea? *(Eli)*

— Mila cred... dac-am fi judecaţi după dreptate nici unul n-am

avea nici o şansă de mântuire. *(preotul)*

— Şi ce-i mântuirea până la urmă? *(Eli)*

— Cred că ridicarea pe o altă treaptă spirituală, una din cele nouă sau dincolo.

Poţi urca sau coborî în funcţie de ce faci în viaţă, de menirea pe care au avut-o, dacă ţi-ai îndeplinit-o sau nu. *(preotul)*

— Şi cum îşi dă seama de asta? *(Eli)*

— Fiecare om are glasul inimii care-i spune ce e bine şi ce e rău, fiecare ştie înăuntrul lui care e adevărul... doar mintea nu-l acceptă pentru că e cuprinsă de minciună, îndoială şi frică. *(preotul)*

— Cum te simţi părinte acum? *(Eli)*

— Hm! Mi-a trecut frica din suflet. E bine! Cred că e timpul să mă-ntorc la oile mele. Ştii... am făcut rugăciunea de Bobotează! *(preotul)*

— Şi? *(Eli)*

— Te-am visat pe tine! *(preotul)*

— De ce am nevoie ca să schimb viitorul? *(Eli)*

— De credinţa lui Iov, înţelepciunea lui Solomon, puterea lui Moise şi blândeţea lui Iisus. *(preotul)*

— De ce? *(Eli)*

— Prin credinţa lui Iov ajungi la Dumnezeu care-ţi poate da dacă ceri înţelepciune; aşa capeţi şi puterea lui Moise. Iar acum, că ştii ce greu e să fii om, poate n-ai să uiţi şi o să fii blând şi milos ca Iisus. Numai să nu te laşi crucificat. Ajunge El. *(Preotul)*

— Şi cum le capăt? *(Eli)*

— Nu ştiu! Dacă ştiam eram în locul tău. Pot doar să mă rog ca Dumnezeu să te lumineze. Lasă asta pe mâna Lui şi vei şti. Să faci ceea ce crezi că e mai bine!

Acuma plec. *(preotul)*

— Binecuvântează părinte! *(Eli)*

— Tu să mă binecuvântezi pe mine! *(preotul)*

Eli zâmbeşte trist.

— Dumnezeu şi Maica să te aibă în pază! De acum şi până la sfârşitul lumii! *(Eli)*

— Şi unirea? Cum o s-o facem şi sub cine? *(preotul)*

— Faceţi ca la primele sinoade. Adunaţi copii bisericilor, postiţi, rugaţi-vă împreună şi alegeţi pe cel asupra căruia se va coborî Duhul Sfânt. În acest fel va fi acceptat de toţi. Mai ales dacă o s-o faceţi public. *(Eli)*

— Ce tot le zici? Trebuia să-i înveţi tu! *(zoofilul cu reproş) Pe scenă rămân Eli, zoofilul, americanu' FNI-stul.*

— Am văzut cum îi ispiteşti pe oameni. Eşti într-adevăr puternic. Subtil chiar! *(Admirativ Eli)*

— Merci! *(zoofilul)*

— Am de gând să schimb viitorul. N-am să mai lovesc cu nici una din urgiile Apocalipsei. N-am să-ţi dau satisfacţia de a-i vedea prea curând chinuindu-se de boală, în foc sau apă. *(Eli)*

— Nu poţi face asta! Tu trebuie să împlineşti proorocirea! Cum e scris in Biblie! *(Zoofilul)*

— Vezi că eşti prost?! Am dreptul să schimb totul. Şi Enoch. Putem aduce blestemul peste omenire dar şi binecuvântarea. Şi n-ai să mă învingi pentru că te cunosc mult prea bine! Voi lupta împotriva ta până la sfârşitul vieţi mele. Voi râde de tertipurile tale, o să-mi bat joc de căderile mele şi chiar dacă ai să mă păcăleşti, am să mă ridic iar şi iar, de fiecare dată mai înţelept şi mai puternic. Ai să te mişti în fundul Pământului doar când am să-ţi îngădui eu. Am să te chinui când am să te prind şi ai să simţi ce-nseamnă puterea lui Dumnezeu! *(Eli)*

— Nu! Nu! Ilie, n-ai voie să faci asta! *(zoofilul)*

— Ba da! şi am să descopăr tot ceea ce faci în ascuns, am să scot la lumină toate tainele prin care-i manipulezi pe oameni. Am să deschid porţile cerului pentru oricine vrea să intre indiferent ce păcate are, dacă-L iubeşte pe Dumnezeu! *(Eli)*

— Vei muri! Voi trimite oameni să te ucidă! *(zoofilul)*

— Îmi faci silă! Viaţa mea e-n mâinile Domnului! Chiar de s-ar dărâma lumea şi El ar vrea să trăiesc, aş trăi! Şi-acum pleacă şi lasă-l pe omul ăsta în pace! *(Eli)*

— Îmi pierd gradul! Auăleu, îmi pierd gradul! Ce-o să-mi facă Lucifer?! Vai mie! Vai mie!

Zoofilul cade la pământ, se zbuciumă ca un epileptic, apoi rămâne nemişcat. Se ridică, se apropie umil de Eli încercând să-i ia mâna şi să i-o sărute. Eli se retrage.

— Lasă prostiile! Decât să vă pupaţi mâinile unii altora mai bine aţi face voia Domnului! *(Eli dur)* Hai, du-te! şi vezi să nu păţeşti ca-n bancul cu cămila!

— Care banc?

— Cică era un om în deşert şi avea o cămilă. De atâta singurătate îi vine cheful de femeie si, cum n-avea, îşi împlineşte nevoia cu dobitocul. Azi aşa, mâine aşa până îi fuge cămila. Omu' nostru după ea. Fuge, fuge până ajunge la o oază.

Ieşind din apa îl întâmpină o femeie goală superbă care, apropiindu-se de el îi spune languros «Pot să-ţi îndeplinesc orice dorinţă!» La care omu-i spune: «Prinde-mi şi mie cămila!» Haide, întoarce-te la femeia şi copii tai! *Zoofilul (Omul) pleacă.*

— Mda... femeile frumoase dezbrăcate sunt frumoase, celelalte... sunt indecente! *(Eli)*

La radio se aude „În pelerinajul său prin lume, Papa a vizitat Moscheea Albastră unde a îngenuncheat în faţa capului lui Ioan Botezătorul”

„Fie, îl iert! Să se unească din partea mea! Două nevoi! Un orb şi-un ciung! Îmi pare rău de copii lui Alah!” *(Eli)*

„Lasă! Au plătit pentru ce au făcut rău ca neam în istorie”. *(o voce din amfiteatru)*

— Ştiu! Dar tot îmi pare rău! *(vorbeşte uitându-se spre amfiteatru)*

„O să se ridice mai puternici” *(preotul turc din amfiteatru)*

„Mai sunt neamuri care trebuie să-şi plătească datoriile”.

„Da, cine?” *(Eli)*

„Americanii... pentru bombele atomice”.

— „Vai! Cum?” *(Eli)*

— „La fel!”

— Poate găsim o soluţie să răcorim sufletele celor ce-au suferit de pe urma lor! *(Eli)*

Cu ăsta ce mă fac? *arătându-l pe FNI-st.*

„Cine-i de vină că şi-a pus toţi banii la FNI?”

„Să plătească cel care l-a scornit!” *(Eli)*

„Tu”

„Eu?” *(Eli)*

„Da, tu! Tu ai hotărât asta înainte de a te naşte. Nu era nimeni suficient de bogat să cumpere fabrici şi uzine ca să nu ajungă pe mâinile străinilor; ai zis să îngăduim jocurile astea piramidale. Caritas, FNI... El şi-a pus banii singur. Şi-a vândut casa, maşina ca să se îmbogăţească. Avea tot ce-i trebuia, acum nu mai are nimic. Dumnezeu îngăduie ispita, asta-L face vinovat de alegerile noastre?”

„Şi cu ăsta?” *(Eli arătând spre American care se roteşte în jurul mesei)*

„Lasă-l aşa! Cu mintea rătăceşte prin Univers, prin raiuri, cu trupul stă pe pământ! Nu-l deranjează! E alegerea lui”.

„Bine! şi eu?”

„Tu faci ce crezi că e mai bine pentru oameni! Acum că ştii şi poţi, e crucea ta să-nveţi să conduci o lume!”

Eli pleacă privind cu regret în urmă, urmărit de lumină până la ieşirea din scenă.

Nu rămâne decât Bătrânul pe buturugă.

• ACTUL III •

□ SCENA I □

Bătrânul oftează.

— Da, asta e! Cred că e timpul să merg şi eu spre casa mea.

Merge extrem de încet spre chilia aflată în stânga scenei, urcă treptele cu greu.

Ca de nicăieri apare un tânăr îmbrăcat în călugăr. E luminată numai chilia.

— Sărut mâna, părinte! *(tânărul)*

— Să trăieşti, copile! *(Eli bătrân)*

Bătrânul se aşează pe pat în timp ce ucenicul face puţină ordine. Schimbă fitilul la candelă; o aprinde, se aşează apoi în stânga bătrânului. Se uită amândoi în jos.

Se aprinde lumina pe scenă, unde se văd trei bărbaţi îmbrăcaţi în combinezoane de camuflaj. Stau în jurul unui trepied de care atârnă un

ceaun.

— Băi, frate. Dacă ne-ar fi zis cineva acum câteva zile că am să vin pe coclaurile astea, îl scuipam în ochi!

— Ce să-i faci! Banii n-au miros şi cu ăştia îmi plătesc datoriile de la bloc; mai am şi rate restante la maşină... ca naiba!

— Băi, frate! şi totuşi mă gândesc că moşu' ăsta n-a făcut rău la nimeni. Are optzeci şi ceva de ani. E-o fosilă ambulantă! Am vorbit cu sătenii şi de-abia-şi târâie băşinile pe-aici, prin munţi. Ce-o fi făcut ăsta să-i vrea cineva capul!

— Te-ai interesat despre el?

— Da băi, i-am scos dosarul, la Sereişti. A fost bogat până să vină aici. A pierdut tot într-o seară, cică la un cazino. A fost căsătorit, a avut şi copii, au murit toţi într-un accident. A trăit moşu' din plin şi greu. Ce să zic!

— Pe mine nu mă interesează cine ce face! Sunt muritor de foame... Dacă n-o facem noi, o fac alţii. Şi pentru el tot aia e! Dacă cineva e hotărât să moară, ce-i vina mea? Aş fi preferat să-i trag un glonţ în cap. E mai rapid şi nici nu trebuie să stai prea aproape.

— Te pomeni că ţi-e târşă? *ironic.*

— Nu bă, fraiere, da' ca să-nscenezi un accident în munţi şi să-l loveşti de-aproape, te umpli de sânge... şi cât îţi ia să-l cureţi. Mi-e silă când devine lipicios.

— Tare aş fi curios să ştiu pe cine a călcat pe bec! Şi de ce?

— Ţi-ar fi mai uşor dacă ai şti că merită?

— Normal! Una era dac-ar fi fost ca peştele ăla care răpea fete şi le ducea afară.

Mi-a făcut plăcere să-l ard. Dacă nu ne grăbeam, l-aş fi pus să-şi mănânce rahatu'! Da' ăsta? N-a făcut nimic pentru care să zic că merită să fie omorât.

Dacă era pe dreptate, să mă ierte Dumnezeu, nu era o problemă.

— Iar Dumnezeul tău?

— Băi, hai să nu mai avem aceeaşi discuţie. Da' Bărbosul m-a scos din multe căcaturi nu-s eu uşă de biserică, da nu uit să-l mulţumesc.

— Tu eşti tâmpit? Eşti mercenar, omori oameni pe bani, cum rămâne cu legile Lui?

— Asta-i meseria mea! La asta sunt bun! Nu ştiu să ţin în mână o mistrie... sau un stilou. Ştiu să mă bat, să trag cu arma din orice poziţie şi să omor. Ăsta sunt! Cât am fost în misiune a fost bine. Dacă m-au pus pe linie moartă, ce să fac? Am copii... ăia cer de mâncare... foamea nu ţine seama de moralitate şi legi.

— Şi, nevastă-ta, ce zice?

— Da' crezi că i-am spus vreodată? Oricum dacă-i duc bani e mulţumită. În rest n-o prea interesează!

— V-aţi hotărât cum facem mâine?

— Am aflat că în fiecare dimineaţă se duce să vadă răsăritul într-un loc de lângă schit. Se duce şi-l priveşte de pe o buturugă.

— Atunci îl aranjăm mâine. Bine? Hai! E târziu şi mâine avem zi grea!

Cei trei se întind în jurul ceaunului şi se culcă înveliţi în saci de dormit. Lumina se stinge peste cei trei. Rămâne luminată doar chilia cu bătrânul.

„Părinte, mai aveţi nevoie de mine?” *(gândul ucenicului)*

„Nu fiule, du-te cu Dumnezeu!” *(Eli bătrân)*

Ucenicul iese şi bătrânul rămâne singur. Se dă jos cu greu din pat şi se aşează în genunchi. Lumina scade treptat în intensitate în timpul rugăciunii.

Binecuvântat este Dumnezeul nostru acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Cuvine-se cu adevărat să te fericim Prea Sfântă Născătoare de Dumnezeu cea pururea fericită şi prea nevinovată şi Maica Dumnezeului nostru, ceea ce eşti mai cinstită decât heruvimii şi mult mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără de stricăciune ai născut pe Dumnezeu Cuvântul, pe tine cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Uşa milostivirii deschide-ne-o nouă Binecuvântată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca să nu pierim noi cei ce nădăjduim întru Tine ci să ne mântuim prin Tine din nevoi căci Tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Bucură-Te ceea ce eşti plină de har, Fecioară, Domnul este cu Tine.

Binecuvântată eşti Tu între femei şi binecuvântat este rodul

pântecelui Tău căci Tu ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Umple de bucurie inima mea Fecioară, ceea ce ai plinit plinirea bucuriei, mâhnirea păcatului pierzând.

Doamne Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul! Doamne Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu miluieşte-mă pe mine, păcătosul! Doamne Iisuse Hristoase, fiul lui Dumnezeu miluieşte-mă pe mine, păcătosul!

Tatăl nostru care eşti în ceruri...

— Mi-e frica Doamne!

— Ştiu, dar asta nu mă împiedică să simt asta.

— Am înţeles de mult că nu se poate altfel.

— Şi cu ei ce-o să fie?

— Nici unul?

— Măcar dacă tot trebuie să mă scape pe mine, ai grijă şi de ceilalţi doi, te rog.

— Te rog, în numele lui Iisus!

— Ei, nu se poate!... Iartă-mă Te rog!

— Ai spus că tot ce vom cere în numele Lui vom primi... îţi cer mântuirea pentru toţi trei.

— Sunt orbi, poate că dacă ar şti Adevărul, ar vedea lumea altfel.

— Iisuse, ajută-mă Tu! Maica i-ai şi Tu în paza Ta!

— Mulţumesc Doamne!

Lumina creşte treptat în intensitate. Bătrânul se ridică şi se aşează pe pat. Intră ucenicul.

— Sărut mâna! *(ucenicul)*

— Să ai mântuire! *(Eli bătrân)*

„Vin şi eu?” *(gândul ucenicului)*

„Nu, e soarta mea. Tu o ai pe a ta”. *Eli gândind, apoi rosteşte:*

— Tu ai altceva de făcut! *se îndreaptă spre raft.*

Biblia i-o dai părintelui Sofronie, că el e cu studiul ei şi l-ar bucura, filocaliile lui Stăniloaie tot lui. *(mângâind cărţile)*

Cărţile de medicină, terapii alternative, mecanică cuantică, chi-kung ţi le las ţie... să termini studiul despre lumină.

Lumina... Oare când or să-nţeleagă că totul e lumină, întreg

Universul... şi că izvorăşte din Dumnezeu?... Nu degeaba lumea va fi condusă de asiatici, ei au ştiut asta dintotdeauna; să ia lumină din apă, aer, pământ sau soare. Creştinii noştri aşteaptă împărtăşania şi eventual Paştele ca să coboare Dumnezeu la ei prin lumină... de parcă Dumnezeu n-ar fi şi în şanţ! Lumina lui ajunge şi-n cea mai adâncă prăpastie; şi-n iad! *(Eli bătrân) Ucenicul stă în spatele lui.*

— Oricum te vom ajuta toţi să redai lumii Adevărul care a fost ascuns atât de bine în dogme... Cred că trebuie să mă pregătesc de plecare. *(Eli bătrân) Îşi ia de pe măsuţa mătăniile de călugăr, îşi pune pe cap potcapul şi se uită la ucenic. Acesta plânge.*

— Ei, nu plânge, e o despărţire vremelnică doar, nu o veşnicie! *(Eli bătrân)*

— Nu mă pot stăpâni, părinte!

— Înseamnă că n-am fost un duhovnic prea bun dacă n-am reuşit să te fac să-nţelegi că moartea e un motiv de bucurie, iar naşterea de întristare. Mă duc acasă, la odihnă! Am stat destul pe-aici! şi pentru mine şi pentru alţii! *(Eli bătrân) Coborî scările sprijinit de braţul ucenicului. Apare un ţăran cu un coş...*

— Ei, ce s-a-ntâmplat? *(Eli bătrân)*

— Sărut mâna, părinte! Am venit să v-aduc nişte fructe... *întinzându-i coşul* Le-am cules special pentru dumneavoastră!

Bătrânul ia un fruct şi muşcă din el.

— E bun tare! Sunt frumoase anul ăsta!

— Da părinte, dar au zis că vine grindina... Îmi strică toată livada. Nu mai rămâne nimic pe crăci! Am împrumut la bancă, fetele la şcoală, una la liceu, cealaltă la facultate; cu recolta asta o scoteam la capăt... dacă nu, pierd tot. *(ţăranul)*

— Şi? Ce să fac eu? *(Eli bătrân)*

— Să faceţi o rugăciune să nu vie peste mine cu piatră! *(ţăranul)*

— De ce crezi că pot eu asta? *(Eli bătrân)*

— Apăi... aţi scos-o pe nevastă-mea din ghearele morţii când îmi ziceau doftorii că n-o mai scăpa nimeni. *(ţăranul)*

— Eh... boala-i una, alta-i ploaia! *(Eli bătrân)*

— Da, părinte! Da' tot un Dumnezeu care le vede şi le rânduie pe toate e... iar pe dumneavoastră vă aude şi poate-i ziceţi şi de mine... *spune ţăranul cu căciula-n mână.*

— Uite ce e... acum mă grăbesc puţin că... am întâlnire cu mai-marii mei... dar îţi dau clopoţelul ăsta al meu... *scoate un portchei din care scoate un clopoţel.* Când vine ploaia, te duci la ţărâna ta şi suni spre răsărit, spre apus, miazănoapte şi miazăzi şi spui duhului grindinei că eu îi poruncesc să-ţi ocolească pământul.

— Mulţumesc părinte! *ţăranul dă să plece.*

— N-ai uitat nimic? *(Eli; ţăranul se uită mirat la el)*

— Nevastă-mea! Asta e! Vă roagă să-i daţi şi ei ceva de fiere.

— Sigur, păi cum să n-o doară... dacă mănâncă ardei iute cu pumnu'!

Ucenicul pleacă şi se întoarce cu un săculeţ.

— Pui de trei ori cât ai strânge între două degete la fiert într-un litru de apa, îl răceşte şi-l ţine la frigider. Bea în trei zile – nu mai mult, dimineaţa pe nemâncate câte o cană. Repetă! *(Eli bătrân)*

— Într-un litru de apă pun la fiert 3 vârfuri de deget, îl bea dimineaţa pe nemâncate. *(ţăranul)*

— Bine. *(Eli bătrân) apoi...*

— Cât sunt eu plecat, veniţi la el *(arătând spre ucenic)* Ştie tot ce ştiu şi eu. Bine? *(Eli bătrân)*

— Da părinte. Drum bun! *(ţăranul)*

— Să ne vedem cu bine! *(Eli bătrân)*

— Binecuvântaţi părinte!

— Domnul să te binecuvânteze! *(Eli bătrân)*

Pleacă spre buturuga lui, se mai întoarce să-i zâmbească ucenicului şi să-i facă cu mâna. Trece pe lângă cei trei care dorm, se uită spre public.

Între timp, cei trei se trezesc, nu vorbesc, strâng echipamentul, se îmbracă, duc sacii în afara scenei şi-i ascund. Se echipează cu cagule verzi.

— Îţi pare rău că pleci? *dinspre amfiteatru.*

— Sincer da. Sunt multe lucruri frumoase pe pământ pentru care să merite să rămâi. O să-mi fie dor de ele, dar mai dor îmi e acum de surâsul lui Dumnezeu.

Cei trei se apropie pe la spate.

— Staţi! Nu acum! *Cei trei încremenesc. Lumina creşte – soarele*

răsare.

— Ştiţi că Socrate înainte de a muri a spus că în fiecare ar exista un soare, totul e să-l lăsăm să ardă. Al meu s-a născut, a luminat şi e timpul să apună. Care ar fi soarele vostru? *Se uită o clipă spre ei şi întorcându-se spre soare* Faceţi ceea ce aveţi de făcut!

De parca i-ar scoate din priză, cei trei ridică tomfele pentru a-l lovi. Lumina se stinge şi se aude sunetul prăvălirii unui corp pe stânci şi prundiş.

Într-o lumină mai palidă apare Eli bătrân, îmbrăcat în alb complet mergând drept, serafic; poartă o cămaşă lungă până în pământ cu mâneci lungi.

Ajunge la amfiteatru, îi salută pe cei de acolo care-i răspund. Profesorul e pe al 3-lea rând; Eli îl mângâie pe cap şi trece mai departe, în ultimul rând.

Se aşează. Undeva, din culise se aud tunete şi un clopoţel sunând.

— N-ai avut de lucru cu clopoţelul ăla! *cu reproş.*

— Ei, şi tu! *(Eli)*

— Cum va fi viitorul acum? *(Eli)*

— Uită-te!

Pe ecran apar scene cu navete spaţiale îndepărtându-se de Pământ.

— Ei bine, şi peste 2 ani pe cine alegem preşedinte? Tot pe... Iliescu *(Eli)*